

ἀξιωματικῶν ἐπιστολῶν, γραφείσαν πρὸς τὸν Πασκάλ τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1688.

Μετά τινα χρόνον ὁ Πασκάλ ἐπανελάβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς βαρύτητος τοῦ ἀέρος εἰς τὴν κορυφὴν καὶ παρὰ τὴν βᾶσιν τῶν πύργων τῆς Notre-Dame καὶ τοῦ πύργου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου πάντες οἱ φυσικοὶ ἐμυήθησαν αὐτὸν, ἔκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ νεωτέρα φυσικὴ.

Δὲν θέλομεν παρακολουθήσει τὸν Πασκάλ, ἀφοῦ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἐπιστήμην ἐπεδόθη περιπαθῶς εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀσκήσεις. Ὁ Sie Beuve δι' ἰσχυρίζεται ὅτι «ὁ πρῶτος κλωνισμὸς» τοῦ Πασκάλ προήλθεν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Ἰανσενίου¹ περὶ τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ περὶ τὸν ἄνθρωπον μελέτη καὶ αἱ περὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου σκέψεις διεδέχθησαν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τὴν γεωμετρίαν καὶ τὴν φυσικὴν. Μετὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ ἐρευνέσεις, δύο μεγάλα ἔργα παρήγαγεν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Πασκάλ, τὰς Ἐπαρχιακὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς Σκέψεις. Συγχρόνως ὁ σωματικὸς αὐτοῦ βίος κατήντησε μακρὰ ὀδύνῃ. Παιδίδθη ἔχεν ἀδύνατον τὴν κρᾶσιν. «Ὡς ἐκ τοῦ ἀκροσφαλοῦς τῆς υγείας του, λέγει ἡ ἀδελφὴ του Κ^α Περιέρου, ἔπασχεν ἐξ ἀρρώστιας, ἧς οὐδέποτε ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ, ὥστε μᾶς ἔλεγεν ἐνίοτε ὅτι ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του οὐδὲ μίαν εἶχε διέλθει ἡμέραν ἄνευ πόνου».

Ὁ Πασκάλ παρήτησε μετ' ὀλίγον πᾶσαν μελέτην καὶ ἐργασίαν ἐπιστημονικὴν, «ὅπως ἐπιδοθῇ ἀποκλειστικῶς, λέγει, εἰς τὸ μόνον ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεωρεῖ ὡς ἀναγκαῖον». Μόριον μετέχον σκέψεως ἐν μέσῳ «τῶν ἀπείρων ἐκτάσεων, ὧν ἡ αἰωνία σιγὴ καταπλήττει αὐτὸν», ὁ μέγας φιλόσοφος ἐνόμιζεν, ὡς τινες εἶπον, ὅτι ἔβλεπεν ἀδιαλείπτως βάραιθρον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ μηδαμινὸν μᾶλλον, νομίζομεν, τῆς ἐπιστήμης διέβλεπε. «Φλεγόμεθα ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς πάντα καὶ ν' ἀνεγείρωμεν πύργον ὑψούμενον μέχρι τοῦ ἀπείρου. Ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον οἰκοδόμημα κλωνίζεται καὶ ἡ γῆ μέχρι τῆς ἀβύσσου ἀνοίγεται».

Αἱ ἀδιαθεσίαι τοῦ Πασκάλ καὶ μάλιστα αἱ κεφαλαλγίαι αὐτοῦ ἤξανον καθόσον προέβαιναν εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀφήσῃ πᾶσαν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ βλέπῃ σχεδὸν κανένα. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπησχόλουν αὐτὸν ἐντελῶς. Θέλων πρὸς τούτοις νὰ παιδεύσῃ τὴν σάρκα, ἔφερον ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ σώματός του ζῶνην ἔχουσαν σιδηρὰς αἰγμάς, αἵτινες εἰσέρχοντο εἰς τὸ δέρμα του. «Ὁσάκις ἐπῆρχετο αὐτῷ ἰδέα τις μετέχουσα μαται-

1. Ἐπισκόπου Upres (1585—1638). Ἐγραψε μεταξὺ ἄλλων πραγματείας ἐπιγραφομένην Augustinus, ἐν ἧ καταπολεμεῖ τοὺς Ἰησουίτας, καὶ ἐκθέτει δόγματα ἀσυμπίκτικα πρὸς τὴν ἐλευθέραν τοῦ ἀνθρώπου θέλησιν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο δημοσιεύθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰανσενίου ἐγένετο αἰτία ἔριδος μεταξὺ τῶν Θεολόγων, καὶ ἐγέννησε τὴν ἀίρεσιν τῶν Ἰανσενιτῶν.

ότητες, ἡ ὀσάκις ἠὲ χαριστεῖτό που, ἔθλιβε τὴν ζῶνην διὰ τοῦ ἀγκῶνος ὅπως καταστήτῃ τὰ κεντήματα δριμύτερα, ἐνθυμίζων οὕτω ἑαυτῷ τὸ καθήκον».

Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαθοεργία ἦσαν τὸ μόνον αὐτοῦ μέλημα. Ἀπορρίπτων πᾶσαν πολυτέλειαν καὶ πᾶσαν ἡδονὴν, ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ δωματίου του πάντα τὰ περιττὰ ἐπιπλα. Ἄγαπῶ τὴν πενίαν, ἔλεγεν, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠγάπησεν αὐτήν. Ἄγαπῶ τὰ πλοῦτη, διότι δι' αὐτῶν δύναμαι νὰ βοηθῶ τοὺς δυστυχεῖς».

Ἡ τελευταία ἀσθένεια τοῦ Πασκάλ ἤρξατο διὰ παραδόξου ἀηδίας, ἧτις κατέλαβεν αὐτὸν δύο μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του. Αἱ ὀδύνας αὐτοῦ ὑπέφερον ἦσαν φοβεραὶ, κατεπαύονα δὲ αὐτὰς φροντίζων περὶ τῶν πτωχῶν. Μετὰ διακαστάτης πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης συνεδύαζεν ὑπομονὴν θαυμασίαν. Εἰς τοὺς λυπούμενους, διότι ἔπασχεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἔλεγε· «Διατί μὲ λυπεῖσθε; ἡ νόσος εἶναι ἡ φυσικὴ τοῦ χριστιανοῦ κατάστασις». Αἱ κεφαλαλγίαι ἤξανον, ἀλλ' ὁ Πασκάλ ὑπέφερον αὐτὰς ἡρωικῶς ὡς ὅλα τὰ δευρά του. Μεταλαβὼν μετ' εὐλαθείας τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐζήτησε νὰ μετενεχθῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων, ἵνα ἀποθάνῃ παρὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἡ ἀδελφὴ του Κ^α Περιέρου, ἧτις ἐνοστήλευεν αὐτὸν, τῷ ἀπήντησεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱατρῶν δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ μετακομισθῇ ἄλλοῦ. Μετὰ τὸ εὐχέλαιον (extreme onction) ἀνεφώνησε· «Θεὸ μου, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς ποτέ!» ἔπειτα δὲ κατελήθη ὑπὸ σπασμῶν, καὶ μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ἀπέθανε τὴν 19 Αὐγούστου 1662 τὸν τριακοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΥ.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩΙ ΑΣΥΛΑ.

Ἐν Βερολίῳ ὑπάρχουσιν, ὡς ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις, νυκτερινὰ ἄσυλα χάριν τῶν δυστυχῶν ἀστέγων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Συντηροῦνται δὲ ταῦτα ὑπὸ Ἑταιρίας, ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ χορηγίσις στέγης εἰς τοὺς ἀστέγους καὶ εὔρεσις ἐργασίας. Ὑπάρχει δὲ ἄσυλον γυναικῶν καὶ ἄσυλον ἀνδρῶν.

Καὶ τὸ μὲν τῶν γυναικῶν εἶνε ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας τῆς ἑσπέρας μέχρι τῆς ὀγδόης τῆς πρωῆς τὸν χειμῶνα, καὶ ἀπὸ τῆς ἐβδόμης τῆς ἑσπέρας μέχρι τῆς ἐβδόμης τῆς πρωῆς τὸ θέρος. Πολλὴν δ' ὥραν πρὸ τῆς ἀνοίξεως τῶν θυρῶν τὸ κατάστημα πολιορκεῖται ὑπὸ πλήθους πυκνοῦ· εἶνε δὲ ἡ σφύρῃ τοσαύτη, ὥστε οἱ παροικούντες πολλάκις παραπονοῦνται, διότι τὸ συναθροιζόμενον ἐκεῖ πλῆθος εἶνε κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον *κάθε καρυδιᾶς καρύδι*!

Τῆς ὥρας ἐπελθούσης, εἰσέρχονται ἀθορύβως αἱ ἄστεγοι γυναῖκες, ὑποδέχεται δ' αὐτὰς ἡ διευθύντρια. Πᾶσα δὲ ἄμα εἰσερχομένη ὀφείλει νὰ νι-

κατὰ μικρόν. Οἱ χωρικοὶ βλέπουσιν αὐτὸ καὶ προστρέχουσιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς καταβάσεως· τελευταῖον ρίπτεται ἡ ἄγκυρα, ἢν ἐμπήγουσιν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἡ τεραστία σφαῖρα σύρεται πρὸς ἄγρον καλυπτόμενον ὑπ' ἀχύρων ἵνα καθελευσθῆ. Οὕτω καταβαίνουσιν οἱ ἀεροπόροι, τὸ δὲ ἀερόστατον κενωθὲν τοῦ ἀέρος συμπαραλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν ἐν ἀμάξῃ, ἥτις τοὺς μεταφέρει εἰς τὸν πλησιέστερον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

* *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πιρὼν καθήμενος πλησίον εἰς τὸ παράθυρόν του, εἶδεν εἰσερχόμενον ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Βολταῖρον. Ἐν τούτοις ὁ κώδων δὲν ἀκούεται, ἀλλ' ἔγραψέ τις μόνον ἐπὶ τῆς θύρας τι διὰ τῆς κρητίδος καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ Πιρὼν σκανδαλισθεὶς ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ βλέπει τὴν λέξιν «Ἀνόητος!» γραμμένην σαφέστατα καὶ ὀλόγραφα. Ὁ Πιρὼν δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ παραμελήσῃ τὴν πληρωμὴν. Μετὰ τινος ἡμέρας λοιπὸν ἔρχεται μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιδεικτικώτατα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βολταῖρου, ὅστις δὲν δύναται νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπλήξιν του.—Κύριε! λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Πιρὼν, τὸ διάβημά μου τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήττῃ· τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας εἶδα τὸ ὄνομά σας ἐπὶ τῆς θύρας μου, καὶ ἔσπευσα νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκάματε.

* *

Ἡ κυρία*, γνωστὴ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀττικο-βουιωτῖαν διὰ τὴν ἐπίφοβον φλυαρίαν της, ἐκάλεσε πρὸ μικροῦ τὸν ἱατρὸν... ὅπως τὸν συμβουλευθῆ.

Τῷ εἶπεν ὅτι πάσχει ἀπὸ κεφαλαλγίας, ὀδυνρὰ κεντήματα, κτλ...

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην καμμιάς θεραπείας. Ἄρκει μόνον νὰ ἡσυχάσετε!.. λέγει ὁ ἱατρὸς ὅστις ἐγνώριζε τὴν πελάτιν του.

— Καὶ ἡ γλῶσσά μου, ἱατρέ; Δὲν κυττάζετε καὶ τὴν γλῶσσάν μου;

— Ἄ, ἀκριβὴ μου κυρία, ἡ γλῶσσά σας καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐν ἔτει 1839, ὅτε ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐβράβευσεν ἐν τῶν ποιημάτων τῆς κυρίας Colet, ὁ Ἄλφόνσος Karr ὠμίλησεν ἐν ταῖς Guêpes μετ' εἰρωνείας περὶ τοῦ βραβευσθέντος ποιήματος καὶ τῆς ποιητρίας του. Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἄρθρου τούτου, ὁ Ἄλφόνσος Karr, εὐρισκόμενος ἐν τῷ κήπῳ του, βλέπει ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν κυρίαν τινὰ.

— Ὁ κύριος Karr; λέγει.

— Εἶμαι ἐγὼ, κυρία· τί δύναμαι νὰ πράξω πρὸς ἐκδούλευσίν σας;

— Ἐχω νὰ σὰς ὀμιλήσω. Ἄς ἔμβωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ὁ κύριος Karr ἔκλινε διὰ ν' ἀφήσῃ νὰ προηγηθῆ αὐτοῦ ἡ κυρία· ἀλλ' αὕτη ἀποποιεῖται λέγουσα:

— Ὅχι, προηγηθῆτε σεῖς, διὰ νὰ μοὶ δείξητε τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Karr ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, καὶ ἡ κυρία σηκώσασα τὴν χεῖρα κατήνεγκεν ἐπ' αὐτὸν πληγὴν δι' ἐγχειριδίου. Παρσευθὺς ὁ Karr τῆς ἤρπασε τὴν χεῖρα, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον ἐξέσχισε μόνον τὴν χειρίδα τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ ἐπήνεγκεν ἀμυχάν τινα εἰς τὸ δέρμα. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ κυρία Colet.

«Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου μου, λέγει ὁ Karr ἐν τινι τῶν μυθιστορημάτων του, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦτο, ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ εἰκόνας, ὅπλα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα περιεργίας ἄξια. Ἐζήτησα μίαν θέσιν κενὴν, ὅπου καὶ ἔθεσα τὸ ἐγχειρίδιον μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς: *Donné dans le dos par Mme Colet* (Κατηνέχθη ὀπισθεν ὑπὸ τῆς K^ς Colet)».

Ἡρώτησέ τις τὸν Fontenelle ποῖαν τινὰ γνώμην ἔπρεπε νὰ ἐκφράζῃ προκειμένου περὶ ποιημάτων.

— Λέγετε πάντοτε ὅτι εἶνε κακὰ. Μόλις θ' ἀπατηθῆτε ἅπαξ εἰς τὰ χίλια.

Ἀγγλικὴ παροιμία συνηθεσάτη παρὰ ταῖς Ἀγγλίσις, ὅσαι θηρεύουσι σύζυγον:

«Προτιμότερον διὰ τὴν γυναῖκα νὰ εἶνε ὁ θησαυρὸς γέροντος, παρὰ ἡ δούλη νέου».

? ? ? ?

ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ ἱππότης ἄλλοτε ἦτο πολεμιστὴς κατὰφρακτος ἀπὸ χάλυβα, μὲ βράδισμα εὐγενὲς καὶ μεγαλοπρεπές, μὲ σιδηροῦν τὸ ἄκρον τῆς χειρίδος του, μὲ στῆθος πλατὺ, ἔτοιμος ν' ἀψφῆσῃ οἰονδήποτε κίνδυνον χάριν τῆς κυρίας του ἢ τοῦ βασιλέως του. Τὴν σήμερον εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αἰθουσάν τινα, χωρὶς νὰ ἴδῃς ἐκεῖ δέκα, εἴκοσι κυρίους ἐνδεδυμένους μαῦρα, ἰσχνούς, φαλακροὺς καὶ ἀσθενικούς. Οἱ κύριοι οὗτοι εἶνε ἱππῶται. (Ἄλφόνσος Κάρο).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ κελύφη τῶν ὠν συνήθως χάνονται ἀπορριπτόμενα εἰς τοὺς σωροὺς τῶν ἀκαθαρσιῶν, ὅπερ εἶνε μεγάλη ἀπώλεια διὰ τοὺς κτηνοτρόφους, εἰς οὓς τὰ κελύφη ταῦτα εἶνε χρησιμώτατα.

Κοπανίζων καὶ ἀναμιγνύωντις αὐτὰ εἰς τὰς τροφὰς τῶν ὀρνίθων, τῶν χειριδίων καὶ ἄλλων ζώων, συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀστέων τῶν ζώων τούτων καὶ εἰς τὴν καθόλου αὐξησίν των. Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι προκαλοῦσι μεγάλως τὴν γέννησιν ὠν τὰ κελύφη ταῦτα διδόμενα πρὸς τροφήν εἰς τὰς ὀρνίθιας.